

fulgt og arrangeret saaledes, at udover den Tid vilde der ikke være nogen Bevilling til Stutteriets Opretholdelse. — Men jeg har allerede henledet det høie Things Opmærksomhed paa, at det er saa langt fra, at en saadan bitter Nødvendighed foreligger, at det tværtimod er et Factum, at der i Overeensstemmelse med det høie Things eget Ønske allerede i foregaaende Session er forelagt en Lov, som blandt Andet indeholdt, at Landstutteriet skulde høves, at denne Lov blev vedtagen af dette Thing, at den, da den ikke kom til endeligt Afgjørelse, iaar saa godt som uforandret atter er forelagt Rigsdagen, er vedtagen af det andet Thing, foreligger nu for Folkethinget og kan blive til Lov, saasnart det høie Thing slutter sig til Landstingets Votum, idet jeg, som jeg tidligere har udtalt, holder mig fuldkommen overbevist om, at Hans Majestæt Kongen ikke vil nægte den sin Sanction. Det er altsaa, jeg gjentager det atter, saa langt fra, at der i dette Tilfælde for Thinget er nogen Opfordring til at gribe til et saa extraordinairt Middel som at nægte Bevillingen til en Institution, der er hjemlet ved Lov, — at nægte den for 9 Maanedes eller for 12 Maanedes gjør i saa Henseende Intet til Sagen. Gik man ind derpaa, vilde det i Virkeligheden, i Principet være at anerkjende den Theori, at Rigsdagen gennem Finantsloven kan forkaste bestaaende Love; det er et Spørgsmaal, som kun bør reises i de hderste Nødstilfælde, og at et saadant Nødstilfælde ikke her foreligger, er efter min Mening hævet over enhver Tvivl. Det forekommer mig tværtimod, at der ikke forspildes det Allermindste ved at holde sig til, hvad der er foreslaaet i Finantsloven, hvorved jeg dog strax skal bemærke, at denne Vedtagelse ikke kan tillægges den samme Betydning, som en saadan Beslutning ellers maa have, idet man forbeholder sig at komme tilbage derfra; navnlig skal jeg gjøre det ærede Medlem (Madsen) opmærksom paa, at naar der paa Forslaget er opført 10,000 Rbd. til Indkjøb af Hingste, for det Tilfælde, at Landstutteriet skulde bibeholdes, da troer jeg, at der ikke vil være den mindste Modsigelse i, om man havde strøget dette Beløb; jeg har ogsaa selv taget under Overveielse, om jeg ikke selv skulde foreslaae, at de 10,000 Rbd. skulde

udgaae; men jeg gjorde det ikke, fordi det dog vilde være besynderligt, om Indenrigsministeren kom og bad om at stryge Noget, som han selv havde foreslaaet. Det vilde vistnok, som sagt, være i sin Orden, om dette Beløb udgik af Finantsloven; thi efter Loven skal Landstutteriet vel bestaae af 40 Hingste, der for Diebliffet ere sunkne ned til 30, og Stutteriet kan saaledes ikke opretholdes, uden at dette Antal forøges, men det er en ligefrem Selvsølge, som ogsaa er forudsat af foregaaende ærede Talere, hvad jeg her med Fornøielse skal gjentage, at det ikke kan falde mig ind at bruge nogen Sum til at kjøbe nye Hingste for til Landstutteriet paa en Tid, da jeg maa ansee det for aldetes afgjort, at det bliver ophævet. Den ærede Ordfører meente, at Udvalgets Forslag ikke i nogen Henseende vilde være betænkeligt; thi selv i det Tilfælde, man imod al Forventning skulde beslutte sig til at opretholde Landstutteriet, kunde man tilføie selve den specielle Lov en Bevillingsparagraph; det gjorde mig oprigtig talt ondt af den ærede Ordfører, der ikke blot med saa stor Klarhed og Correcthed har udviklet Alt, hvad han hidtil har havt at behandle, men som ogsaa ligeoverfor Regjeringen og navnlig ligeoverfor mig personlig har udtalt sig med saa stor Velvillie, det gjorde mig ondt af ham at høre en saadan Henviisning; thi det forekommer mig virkelig umuligt, at den ærede Ordfører kan meene, at man, paa samme Tid, man vender tilbage til, hvad der blev vedtaget paa forrige Rigsdag, samtidigt dermed for et enkelt Tilfældes Skyld vil kaste en Bevillingsparagraph ind i en speciel Lov. Denne Theori er i høi Grad bleven udvidet af et andet æret Medlem (A. Hage), som har meent, at man med Udfigten til Stutteriets Ophævelse for Die trøstigt kunde stryge Alt, hvad der er foreslaaet dertil, idet man paa den specielle Lov kunde optage Bevillingen igjennem Bevillingsparagraphen. Det ærede Medlem, jeg sigter til, følger imidlertid ikke sjældent den Theori: at lade staae til, men jeg maa tillade mig at udtrykke min Forundring over, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) paa en Maade greb denne Anviisning og deri fandt Noget, som han troede at kunne gaae ind